

עדנה פיינרו מדווחת מעיירת הנופש הצרפתי קאן, שבה נערך פסטיבל הסרטים ה-35

ומלווים את עצמם בחימורת שלמה הברז קעת מתוך רשמקול, יחפנים צבועים בכל צבעי הקשת, וזקנה תורנית המציגה את עצמה כעיתונאית ומקימה צעקות באמצע מסיבות העיתונאים, כשכל מכריה מתעלי מים ממנה מתוך הבנה למצבה.

רוצים סקנדלים פוליטיים? הנה הצגת סרטיהם החדשים של אילמו גוני, התורכי שברח מן הכלא, וסרטו של קוסטה גאברס, המאשים את האמריקאים באחריות ישירה למהפכת הדמים של 1973 בצ'ילה.

כל דבר שכזה מלווה כמוזן בפירסום מוקדם של חששות אופייניים — יגיע או לא יגיע? הממשלה תמחה? מישרד החוץ יתערב? כמה שמועות שכאלה, ואתה בעצמך נכנס לעניין כנרקומן החוטף את מנת הסם שלו בפחד פן תילקח ממנו ברגע האחרון. וכי באיזה מקום בעולם אפשר עוד להשתתף בלילה קולנועי דוגמת זה שנערך כאן, כאשר הבימאי הגרמני סיברברג (היטר) החליט להציג את פרסיפלי, האוי פרה של ריכארד ואגנר, בטיפול אישי שלו? הסרט, שאורכו כחמש שעות, התחיל בשעה אחת אחרי חצות, וכל הניצולים שצפו בסרט עד הסוף, הוזמנו עלידי הי בימאי לארוחת-בוקר עם שמפניה על החוף.

סטירת לחי

לארצות-הברית

אודה, ויתרתי על התענוג מראש רק משום שידעתי מה אורך התענוגות הצפויים למחרת, החל בשעה 8 בברקר, ומאחר שקשה לצפות את האיכות מראש — והכמות ידועה — זקוק אדם לכמה שעות שינה ולו כדי להפריד, למשל, בין סירטם של האחים טאוויאני, שהיה לדעתי, היפה והשלם ביותר מכל הסרטים שמוצגו כאן, ובין סירטו של קונסטאנטין קוסטה-גאברס, שהיה סטירת-לחי עזה ל-מעצמה המנהיגה את "העולם החופשי", יו"ת מאשר לצ'ילה. ארץ המחרימה זכויות אדם בהתאם למצב-הרוח הפוליטי שלה.

למחרת התברר לי שההרפתקה הקולנועית הראוותנית של סיברברג לא השתלמה. מתייהמעט, שהחזיקו מעמד עד לבורקר וירדו לחוף בתיקוה, גילו לתדהמתם שאיש לא הכין להם ארוחת-בוקר — ובוודאי שלא שמפניה.

מן הצדק לכבד קודם את היפה ביותר — ולדעת בסיפוק שבקרוב אוכל לחלק חוויה זו עם צופי-הקולנוע בישראל — שכן סרטם של האחים ויטוריו ופאולו (פאדרה) פאדרונה) טאוויאני, הלילה של ל'ולורנצו, כבר נרכש להפצה בישראל, והאחים טאוויאני, שעזבו את הפסטיבל מייד כשנגמרה שבת-המסוסים באיטליה, בליווי מחמאה

חינאת האופינה צרפתייה צעירה הפכה בן רגע לכוכבת, כשהופיעה בערב הפתיחה לבושה שימלה לבנה, הצבע השולט באופנה הקיץ. הצעקה האופנתית הפרטית שלה — מתחת לשימלה לא לבשה דבר.

שמדכניה לארצות הברית

מאחד העיתונים שכתב, "לא רק דקל הזהב, כי אם דקל הפלטינה מגיע להם", הודיע לי בשימחה — להתראות בישראל בספטמבר.

קשה לתאר את סירטם האחרון של הי טאוויאנים בכתב, כי חסרים הצבעים והצלילים. זהו סרט פנימי על נושא פוליטי — אם לפשט את הדברים, סיפור על תושבי הכפר סן-מיניאטו, מקום הולדתם של הי אחים טאוויאני, ועל ליל ה-5 באוגוסט 1944, שבו החליטה קבוצה מתושבי הכפר שלא לשבת בקתדרלה, לפי הוראת הגרמנים ובסיוע הפאשיסטים המקומיים, כי אם לצאת ולחפש את האמריקאים. היום מספרת אשה שהיתה או ילדה, את סיפור אותו הלילה לתינוקה העומד להירדם, את אותו הוועות שלא נמחו מזכרוננו של כל מי שחזה כיצד נערים, שגדלו באותו הכפר,

מבט חטוף ביצור הסופר-מודרני החדש, הסותם את שפתייהם, די בו כדי לבכות — והציניקנים שבין העיתונאים כבר החלו מקסרים: בשנה הבאה יכניסו אותנו עם שחר לבונקר, ישתחררו החוצה רק במקרה של גשם. כדי שהשמש לא תפתה מיהוה לצאת החוצה ולהריח את שפתייהם.

כרוזה

של פליני

כ? מה שהיה הסמל המיסחרי של פסטיבל קאן, הוגש השנה במנות מוגדלות: רוצים כרוזה? בבקשה, פדריקו פליני מציייר אותה. רוצים מטורפים? בבקשה, החוף מלא אותם: החל בצוענים, קבצנים מיקצועיים המגננים על גיטרה

ה תחשק לך לפסטיבל קאן, לחגוג לעצמו יום-הולדת מס' 35. זה לא מיספר עגול, ואף לא חצי-יובל, אבל הלעיוז עליי, בשנה שעברה, שהוא גוסס, שהוא כבר לא זוהר, שהוא כבר לא מוכר, ושכל השימחה נודדת למקום אחר, ללוס-אנג'לס, כך אמרו. שם נערך היריד הגדול לפני כחודש.

אבל איך מחיים גיבור עייף? מחישים את קצב הקרבות, ובהפסקות קצרות מש-מעים לו נעימות רומנטיות ומחלקים מיכ-תבים מן הבית.

מה עשו השנה לקאן? הגדילו את מיספר הסרטים, הכפילו את מיספר האירועים, וכדי לעורר נוסטלגיה למה שהיה בשנה הבאה, החלו בונים במרץ את המיפלות הנוראה מבטון, שתחליף את ארמון הפסטיבלים הישן.

(המשך מעמוד 15)
אחרת יהיה צפוי לעונשים הקבועים בתוק, פתח קדר את פיו ואמר באירוניה: "לפי איזה חוק? לפי החוק של קנדה?" בכך רמו על ארץ המיקלט המיועדת לעד הי מדינה. התובעת לא עברה על מילים אלה לסדר היום. היא פנתה לשופט וביקשה לרשום את ההערה בפרוטוקול, מכיוון שהיא רואה בה איום על העד.

עוד התובעת מסבירה את בקשתה. קפץ קדר על רגליו כשהוא רותח מזהם והתר-פרץ: "אידיוטית! אינני סובל את השטר-יות האלה. אני מבקש שבית-הדין יפטר ועמיד את הילדה הזאת במקומה". מבוכה השתררה בבית-הדין. איש לא ידע כיצד להגיב על מילים אלה, שכמותן טרם נשמעו בהיכל. קדר שהרגיש בכך, ניסה לתקן את דבריו הקודמים והסביר כי אמר מה שאמר על קנדה בנימה לא מבוטלת של הומור. "העד עומד לעזוב את הארץ, ולפי דברי העיתונות הוא נוסע לקנדה. צריך מידה רבה של גבוות ורועילב לראות בדברי איום על העד. זה בודאי התדרוך שהיא קיבלה מהממונים עליה, המקרטע והמגמגם".

פרקליט מתח תל-אביב, שדר, הוא נכה המהלך בעזרת קביים. עוזרו הבכיר, אמנון רודה, שהופיע בתחילה יחד איתו בתיק הרצח הכפול, גודע בדיבורו האיטי את חרישי מילים אלה של הסניגור האישומל היכו בהלם את השופט, שהצליח רק למלמל כי אל לסניגור לדבר על אנשים שאינם באולם, וכי אינו רואה לפניו ילדות קטנות. לא קשה לתאר את ריגשותיהם של הי אנשים שאליהם רמוז מילים בלתי-הירות אלה. מאחר שאנשים אלה נמצאים בעמדת-כוח מישפטית, ברור היה שקדר בצרה. התוצאה הראשונה היתה הגשת תלונה נגד קדר ללישכת עורכי-הדין. התלונה הועברה לבית-הדין המישמעתי של הלישכה היא מתבררת שם בימים אלה. תלונה זו יכולה לגרום להשעייתו של קדר לתקופה קצרה או ארוכה, ובכך לשבור את מטה לחמו. אולם קדר, שהצהיר מאז ומתמיד כי אינו אוהב את מיקצוע עריכת-הדין, כבר למד מיקצוע חדש. לפני כשלוש שנים שהה במשך שנה שלמה בארצות-הברית ולמד את מיקצוע הגמולוגיה (מדע אבני-החן) באוניברסיטה שם. אחרי מישפט הרצח הכפול עזב קדר שוב את הארץ לתקופה ארוכה, ולשונות רעות ריגנו כי אינו עומד לחזור. אך לפני זמן קצר הוא חזר, אירגן מחדש את משרדו והגן על עצמו מפני התלונה בלישכת עורכי-הדין.

מי שילם את

שכר הטירוחה?

מי ישפט הרצח הכפול העלה עוד בעיה מוסרית-מיקצועית לפני קדר. היו מי שנזכרו כי סניגורו של אושרו היה קודם לכן גם סניגור של הקרבן. כאשר נעצר עימוס אריון באשמת רצח עובד הברינגס, היו לו בתחילה עורכי-דין אחדים, אך לבסוף היה זה עורך-הדין קדר שניהל את ההגנה במישפט. לאריון לא היה כסף. הוא היה חייל משוחרר שהתחיל לעבוד בברינגס זמן קצר לפני כן. עורך-הדין קדר, שהיה אז כבר סניגורה של הברות-הכרם, נהג לקבל שכר גבוה עבור שירותיו. מדוע פנה אליו אריון? שאל העולם הזה את קדר, והוא השיב: "מכיוון שחשבתי כי אני עורך-דין טוב". מי שילם את שכרו של עורך-הדין הטוב נותר בגדר תעלומה עד היום.

תחנן שאין כל רע בכך שסניגור מגן על חשוד ברצח וזוכה לחשלום מידי אנשים אחרים הידועים כעבריינים. סניר גורים רבים נהגים כך כאשר הלקוח יושב במעצר ואינו יכול לגייס בעצמו את הכסף הדרוש להגנתו. אין גם כל רע בכך שבעת מישפטו של אריון נהג אושרי לישבת באולם, וששרה זנוך, שהיא כיום הידועה כציבור של אושרי, היתה אז אהובתו של אריון. אולם, אחרי רישועו בהבית-המשפט המחוזי טען אריון כי סידרה אותו, והחליף את הסניגור. בבית-הדין העליון הופיע בשמו הפרופסור דויד ליבאי, שלא הצליח אמנם לזכותו, אך השיג לו חנינה אחרי שמונה שנים.

במהלך מישפט הרצח הכפול טען קדר כמה וכמה פעמים, כי התביעה מנסה להשי-חיר אותו באופן אישי.

צו עיכוב-הציאה נגד קדר בוטל, כאשר הוא הפקיד שטר התחייבות אישי, על סך של 50 אלף שקל, והבטיח כי יחזור לישראל בתוך שלושה חודשים ויעמוד לחקירה לפני שילטונת המס. אך איש אינו ערב כי זהו המהלך האחרון.